

Nina Havlíková

Zpracovali: Lucie Skružná, Klára Kirschnerová, Anna Hammerová, Barbora Štěpánková a David Rosenkranz

Bára: Naše pamětnice se narodila v České Lípě 9. června 1949. Její rodiče museli dojíždět za prací do Prahy, a jelikož neměli v Praze byt, paní Havlíková zůstávala a žila v České Lípě u prarodičů. Od první až do páté třídy, pak se přestěhovala za rodiči do Prahy, ale nadále trávila všechny prázdniny v České Lípě u prarodičů.

Klára: Z vyprávění, kdy byla paní Havlíková ještě dítětem, působí Česká Lípa dost odlišně. Podstatná část starého města po válce ustoupila komunistickým novostavbám, a to včetně budovy lidové školy umění.

Anička: Nina Havlíková zde jako malá hrála na klavír a zpívala.

Pamětnice: Byl to takový zámeček, který tam už teď není. Bylo to hezké místo, měla jsem paní učitelku Kosařovou, ta byla napůl Němka. Nevím, zda o tom někdo věděl, ale první, co jsem se naučila hrát, byla *Tichá noc, přesvatá noc* v němčině.

Bára: Její dědeček vlastnil autodopravu, budoucí součást ČSAD, kterou mu při znárodnování sebrali.

Pamětnice: Já jsem se ho zeptala, v takových čtrnácti patnácti: „Dědo, tobě to nevadilo, že vám to vzali?“ A on mi říkal: „Ninušo, víš, já jsem je platil jednou za týden a ona je to starost, mít lidi na starost, každý týden jim zaplatit, oni z toho žijí,“ na jednu stranu měl vztek a na druhou, že si trochu oddychl.

Klára: Paní Havlíková si hlavně z vyprávění prarodičů pamatuje i na českolipské Židy. Česká Lípa v porovnání s jinými městy téměř neměla ghetto. Židé zde žili v dost neohraničeném prostoru, v ulici zvané Templová, kde stávala i synagoga. Po válce se Židů vrátila jen hrstka. Paní Havlíková si vybavuje pana Rajniše, Žida, který se svým synem přežil koncentrační tábor, byl jejím sousedem a vlastnil spolu s manželkou krámk s oděvy.

Pamětnice: Potom se teda pamatuju na židovský náhrobky. Na straně od parku jsem si chodila číst.

David: 21. srpen 1968, den, kdy se životy mnoha lidí obrátily naruby. Jak tento den vnímala paní Havlíková a její rodina?

Pamětnice: A já se to dozvěděla tak, že dole byl nějaký rumrajch, v kuchyni, a já jsem spala nahoře, v pokoji a přijdu tam a babička moje... povídá: „Ninuško, jsme obsazený!“

Lucka: Paní Havlíková pracovala část svého profesního života jako závodní lékařka na ministerstvu vnitra. Právě na tomto místě jí její nadřízený několikrát osobně nabídl, aby zvažila vstup do komunistické strany. Jak na tuto nabídku zareagovala paní doktorka?

Pamětnice: Tak jsem mu povídala, že se rozhoduju, že se nechám pokřtít, a že to nejde spolu dohromady, a on mi řekl: „No tak přijďte za čtrnáct dní a rozmyslete si to.“ „Když vám říkám, že se asi dva roky rozhoduju, že se nechám pokřtít, tak za čtrnáct dní to nezměním.“

David: Lékařkou byla paní Havlíková do svých 43,5 roku, tehdy přivedla na svět svého nejmladšího syna, který se narodil se zdravotními problémy. Začala se proto naplno věnovat jeho zdraví, a navíc se stala pěstunkou dvou romských dětí. Bílý plášť tak vyměnila za péči o svou širokou rodinu, děti, vnoučata, pejska Hogiho a organizační záležitosti v kostele, kam jako věřící patří.